

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

Ένα πρωτότυπον γεύμα.

Στή Βαλτιμόρη της Αμερικής παρετέθη τελευταίως το πρωτοτυπώτερο γεύμα του κόσμου στο όποιον μονάχα γυναίκες ιατροί της Βαλτιμόρης μετέσχον. Η αιθούσα, τα σκεύη, τα φαγητά, τα γλυκίσματα όλα ήταν εστιακά με την ιατρική επιστήμη. Στους τοίχους ήταν τοποθετημένοι ανθρωπίνοι σκελετοί. Στο μάζος του τραπέζιου είχαν βάσει κόκκινα γαυράλλα και μενεξέδες που παρίσταναν την κυκλοφορία του αρτηριακού και φλεβικού αίματος. Οι κατάλογοι των φαγητών είχαν ως πλαίσια, ζωγραφισμένα συμπλέγματα μικροβίων. Διάφορα χειρουργικά εργαλεία εχρησιμοποιούντο για κνύαλια και μαχαιροπήρουνα. Το «μη χειρότερα» όμως της πρωτοτυπίας ήταν τα παγωτά που έφεραν στο τέλος που αντί των συνηθισμένων σχημάτων ήταν όμοιώματα ανατομικών παρασκευασμάτων, δηλ. πνευμόνων, καρδιών, έγκεφάλων, νεφρών κ.λ.π.

Μία ελευθρία καλλονής

Η όμορριότερα γυναίκα της Παρισινής Αούλης από το 1710 μέχρι του 1716 ήταν η βαρώνισ Ντέ Μπαουμπέ. Η εξορία αυτή καλλονής ή όποια εζητήθη εις γάμον από πολλούς ευπατριώδας και ή όποια σε γανένας δέν έδωσε το χέρι της. Έγινε ή αιτία των έξης συμφορών :

Ο μαοζήπιος Ντε Μορμωρανό έδολοφονήθη από άγνοστον άντεροστον του πρό του σπιτιού της βαρώνιδος. Ο κόμης Γκεστέν ήητοζόνησε ζοηενσθείς από το παράθυρό του στην παραφορά του έρωτός του προς αυτήν και από την άτελεισία του. Οι δύο άδελφοί Λεοβίλ έγιναν θύματα του έρωτός των προς την βαρώνίδα και έφρονεύθησαν σε μονομαχία προς τους άντεροστάς των. Ο ίπότης Ντέ Μπλαιν έδολοφονήθη στο άμαξι του από άγνοστον άντεροστον την ώρα που περίμενε έξω από το θέατρο την βαρώνίδα

για να την οδηγήσει στο θέατρο της. Ο κόμης Γκιζό ήητοζόνησε δηλητηριασθείς διότι ός μνηστήρ άπεροσθή ή το της βαρώνιδος, ό δέ Γκερνάι ήροφρόνησε από τον πολυ έρωτά του προς αυτήν. Το φοβερώτερο όμως έκανε ο ναύαρχος Βιενβίλ ό όποιος άποροσθείς από την βαρώνίδα έτίναξε εις τον άέρα δι' έκρηκτικιών όλων την φρεγάταν της όποιος ήτο διοικητής και έγινε έτσι ή αιτία του θανάτου διακοσίων ανθρώπων.

Μετάφ. John William Chesed.

ματωμένη κ' είχε άπάνω της πούπουλα των πουλιών τά όποια είχαν άποκεφαλίσει οι μικροί δήμοι του σπιτιού !...

Υστερ' άπ' όλα αυτά δέν είνε ν' άπορήγη κανείς πως έφηβοι, μη ζορταίνοντες παιά με τον άποκεφαλισμό ζώων, έθανάτωσαν με μαχαίρι ή έπνιξαν ανθρώπους. Έκείνος ό σιωπηλός Ζουλιέν που αναφέραμε, είνιμος μιά μέρα και πήγε στο σπίτι του δημίου Σαμπρόν και τον παρεκάλεσε να τον πάρη βοηθό του ! 'Ο δήμιος του έλεε «Είσαι πολύ νεαρός άκόμη, δέν βάνεις». — «Καθόλου, άτήνησε ό Ζουλιέν, μπήκα στα 18 και τό λέει ή καρδιά μου !» Άπό τή στιγμή εκείνη ό φιλοπόδοος νέος έμπηξε στην ύπηρεσία του Σαμπρόν, έπηρεσε τά σχετικά μαθήματα και ένεφανίσθη για πρώτη φορά στην πλατεία της Γρέβης τή 1795. 'Ο ιστορικός Μισελέ σκιαγραφε καταλλήλως τή ματωμένη σιλουέτα του. 'Ο Ζουλιέν μεθόσσε με τό αιμα.

Τ' άποτέλεσματά της παιδαγωγικής αυτής έφάνησαν σε λίγα χρόνια. Η διαφθορά παιδιών και κοριτσιών, με παθολογικές εκδηλώσεις, είχε καταλύσει σε βορβορώδες κύμα τή Γαλλία. Και οι χρονογράφοι της έποχής μας βεβαιούν ότι κανένα από τά παιδιά της Τρομοκρατίας δέν διέπρεψε ύστερα, στην έποποιία των Ναπολεοντείων πολέμων.

ΤΑ ΩΡΑΙΩΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ίσως νάρθης

Του Bürens

Θαρούσα πως αν πέθαινες, αγάπη μου, θα πέθαινα κι' εγώ. Μά να που τώρα βρίζεσαι μικρού ! Μά να που τώρα ή ματιά μου δέν σε φτάνει. Μου φαίνεται σαν μιά πεθαιμένη τώρα. Κι' όμως, αγάπη μου, δέν πέθαινα μ' όλο το ζορισμό σου ! Άζόμα ζώ στον κόμο και περμένο, ώρα την ώρα για νάρθης τά μάτια σου και πάλι ν' άντιζοώσο. Και όμως ποιος ξέρει ! Ίσως νά μη ρθής ποτέ. Μά-τσια τώρα πιά ζηρώ, τό ξέρω, την αγάπη σου.

Στ' άγέρι τό απαλό που γύρω μου φυσάει, κάποια φωνή κάθε πρωί μου λέει, μου ξαναλέει :

— Είνε ή αγάπη σου μικρού. Και πιά δέν θα γυρίση.

Και είν' ή φωνή αυτή τόσο γλυκειά, όσο πιερός είνε ό πόνος της καρδιάς μου.

Κοιμάσαι

Του Bürger

Στή σιοτεινιά, στη μαύρη σιοτεινιά, του δάσους ή θάλασσα βογγάει. Τό ξέρω τώρα πως κοιμάσαι ! Η δύναμή σου, ή όμορφιά σου, ή μαγεία σου, όλα πιά βρίζονται μέσ' στον ύπνο βυθισμένα, και σε γελά, χωρίς ζοή έχουν μείνει...

Πόσο γλυκό είνε τό σιοτάδι την ώρα αυτή ! Η αύρα της νύχτας πως ανακουφίζει την ψυχή μου !

Κοιμάσαι, αγάπη μου, Κοιμάσαι ! Με τόνα λευκό σου χέρι στο λευκό σεντόνι, αναπνεύοντας ήρεμα και με την ζομή άστατη, άγτένισιη.

Άπ' τάνοιχτο παράθυρό σου μιά δροσιά σούρανια σε φτάνει... Τί ήρηχη που θάσαι ! Πόσο όμορφα θάσαι τώρα κοιμισμένη...

Μά έδώ στη σιοτεινιά, στη μαύρη σιοτεινιά του δάσους, ή θάλασσα βογγάει... Τό ξέρω πως την ώρα αυτή κοιμάσαι ! Τό ξέρω και μόνο αυτή ή σκέψη λιγάκι ανακουφίζει την ψυχή μου.

Η αγάπη

Του Ρ. Μπερούχ

Έχουμε πει πως ή αγάπη είνε «Βασίλισσα του κόσμου» και όλη ή γή μπροστά της λυώνει σαν σε φωτιά...

Κι' άζόμα έχουμε πει πως της Αγάλης τό μόνο δωρο είνε αυτό: ένα στεφανίο άζάνθινο γύρω στην κεφαλή μας και ν' α κρυφο παράπονο μέσα στην άμοιση καρδιά μας.

Τά ξέρω όλ' αυτά. Τά έχω άκούσει, τά έχω ιδή, μά ή αγάπη δέν ήτανε για μένα τίποτ' άλλο, από ένα γλυκό τραγουδί, από έναν εύθυμο σοκολό...

Και γι' αυτό δέν έφοβήθηκα ποτέ μου, ποτέ ό νοός μου δέν έσκέφτηκε κακά, όταν σε είδα να πλανέσαι μέσ' στο δρόμο μονάχη.

Πως τά θυμάμαι άζόμα όλ' αυτά ! Έρχόσουν πάντοτε γοργή από τους άγρους σε μένα... Έρχόσουν γελαστή κι' ειγες κάθε πρωί λουλούδια φρεσκοζομιμένα στα ξανθά μαλλιά σου...

Ένα μονάχα πάντοτε ξεχώ : — Που πήγαινες ; που έτρεχες όταν μαζουά μου έφυγες, αγαπημένη ;

Όμως γιατί νά σ' έρωτώ ; Ήταν τόσο μεγάλη ή αγάπη σου, τόσο άγνή, τόσο σούρανια...

Άχ ! ή αγάπη έχουμε ειπή πως είνε τραγωδία ! πως είνε ένα μοιτόριο που τις άμοιες καρδιές του ζοσιμου τυραννεί...

Κι' όμως έγω ποτέ μου δέν σ' έρωήσα που πάς ; που φεύγεις ; που έτρεχες μαζουά μου όταν μονάχο με άφηνες τό βράδυ... Γιατί έγω πιστώω πάντα στην αγάπη, γιατί έγω την είδα την αγάπη. Δέν ήταν τίποτ' άλλο ό έρωτας για μένα από έναν εύθυμο σοκολό, από ένα γλυκό, από ένα ήρεμο τραγουδί.

Στην έκκλησία

Του Vinderman n

Θυμάσαι ; ... Μπήκαμε τότε σ' ένα ερημοκλήσι. Κρατούσατε άπ' τά χέρια σαν μικρά παιδιά... Ήταν καλοκαίρι άκόμα. Πόσο θυμάμαι την ήμερά εκείνη.

Η Παναγία, μας ζυττούσε καθώς μπήκαμε και προχωρήσαμε... Και ό Χριστός, από πάνω μας, προστάτευε της δυό ψυχές που αγαπηθήσαν τόσο. Ό ! ναί ! Ήτανε καλοκαίρι άκόμα. Πόσο θυμάμαι την ήμερά εκείνη...

Ήσουν όχηρη και άπ' τό χέρι μου κρατούσσουν πάντα, σαν κάτι να φοβόσωνα άόριστο. Ανάψαμε τρία χεριά και ζυταχτήσαμε... και φιληθήκαμε... Ήτανε καλοκαίρι, πόσο θυμάμαι άζόμα την ήμερά εκείνη !